

amit az ország első kórházának lehetne nevezni. E kórházban, mely a fő sátorvárostól nem messze, déli irányban helyezkedett el, a betegeket minden ismert anyagi gyógymóddal, valamint az ima és a hitbéli megerősítés szellemi gyakorlataival kezelték. Jézus hetente nem kevesebb mint három alkalommal meglátogatta az e táborbeli betegeket és minden egyes szenvedővel személyes kapcsolatot létesített. Amennyire tudjuk, semmiféle úgynevezett természetfeletti gyógyulási csoda nem történt azon ezer szenvedő és gyöngélkedő ember körében, akik e kórházból jobb állapotban vagy gyógyultan távoztak. Ezeknek a segítségben részesített egyéneknek a döntő többsége azonban folyton azt hirdette, hogy Jézus gyógyította meg őket.

² A Jézus által Elman betegei számára végzett segédkezés kapcsán véghezvitt gyógyítások közül sok talán hasonlít a csodatételekhez, de mi azt a tájékoztatást kaptuk, hogy ők csak olyan elmébéli és szellemi átalakuláson mentek keresztül, mint amelyet a várakozó és hit vezetete személyek is megtapasztalnak, akik egy erős, igenlő felfogású és jótévő személyiség közvetlen és ösztönző hatása alatt állnak, akinek a segédkezése elűzi a félelmet és megszünteti a szorongást.

³ Elman és társai megpróbálták megtanítani az igazságot a „rossz szellemektől való megszállást” illetően ezeknek a betegeknek, de csak kevés sikert értek el. Csaknem általános volt az a vélekedés, hogy a szenvedő ember elméjében vagy testében lakozó úgynevezett tisztátalan szellem testi betegséget és elmezavart okozhat.

⁴ A betegekkel és a szenvedőkkel való minden kapcsolatában, amikor a betegség gyógymódja vagy a betegség ismeretlen okának feltárása került szóba, Jézus nem hagyta figyelmen kívül paradicsomi fivérének, Immanuelnek az intelmeit, melyeket fivére azelőtt adott, mielőtt ő megkezdte volna az urantiai megtestesülési kalandot. Ettől függetlenül a betegeknek segédkezők sok hasznosat tanultak abból, hogy Jézus miként erősíti meg a betegek és a szenvedők hitét és reményét.

⁵ A tábor röviddel azt megelőzően oszlott fel, hogy a meghűléses és lázas megbetegedések felerősödésével járó időszak elközelgett.

3. AZ ATYA ÜGYE

¹ Jézus ebben az időszakban alig tizenkét alkalommal tartott nyilvános istentiszteletet a táborban és csak egyszer beszélt a kapernaumi zsinagógában, mégpedig az elindulásuk előtti második szombaton, mielőtt az újonnan felkészített vándor hitszónokokkal megkezdtek volna a második tanhirdető vándorútjukat Galileában.

² A megkeresztelése óta nem volt a Mester olyan sokat egyedül, mint a vándor hitszónokok betszaidai táborbeli

felkészítésének ezen időszakában. Amikor csak az apostolok valamelyike megkockáztatta, hogy megkérdezi Jézust arról, hogy miért marad távol oly sokat tőlük, ő mindegyre azt válaszolta, hogy „az Atya ügyében” jár.

³ E távolléti időszakokra Jézust csupán két apostol kísérte el. Pétert, Jakabot és Jánost átmenetileg felmentette az ő személyes társaiként végzendő feladataik alól, hogy ők is részt vehessenek az új vándor hitszónok jelöltek felkészítésének munkájában, akiknek száma meghaladta a százat. Amikor a Mester a hegyekbe akart menni az Atya ügyében, akkor kíséretül az éppen szabad apostolok közül kettőt hívott el. Így mind a tizenkét apostol lehetőséget kapott arra, hogy szoros közösségbe és bensőséges kapcsolatba kerüljön Jézussal.

⁴ E beszámoló céljára nem nyilatkoztattott ki, de mi arra következtetünk, hogy a Mester a hegyekben eltöltött e sok magányos időszakban közvetlen és végrehajtói társulást létesített a világegyetemi ügyekért felelős több, magasabb rangú igazgatójával. A megkeresztelése óta a világegyetemünk e megtestesült Ura egyre inkább és tudatosabban tevékeny lett a világegyetemi igazgatás bizonyos területeinek vezetésében. És mi mindig is úgy gondoltuk, hogy valamilyen, a közvetlen társai előtt ki nem nyilatkoztatott módon a földi dolgokban való visszafogott részvétel e hetei alatt Jézus azon magas szellemértelmek irányításával volt elfoglalva, akik egy hatalmas világegyetem vezetésével vannak megbízva, és hogy az emberi Jézus e tevékenységeinek megjelölésére választotta a maga részéről azt, hogy „az Atyja ügyében” jár.

⁵ Sokszor, amikor Jézus órákra egyedül volt, de amikor két apostola a közelben tartózkodott, megfigyelték, hogy a vonásai gyors és sokféle változáson mennek keresztül, bár egyetlen szót sem hallottak tőle. Nem figyelték meg azon mennyei lények látható megnyilvánulásait sem, akik a Mesterükkel kapcsolatban lehettek, például néhány olyanét, akiket viszont egy későbbi alkalommal megláthattak.

4. A ROSSZ, A BŰN ÉS A GONOSZSÁG

¹ Jézusnak szokása lett hetente két alkalommal Zebedeus kertjének egy bizonyos elzárt és védett szegletében külön elbeszélgetni a vele szólni akarókkal. Az egyik ilyen magánjellegű esti beszélgetés alkalmával Tamás e kérdést tette fel a Mesternek: „Miért kell az embereknek szellemtől születniük annak érdekében, hogy beléphessenek az országba? Azért szükséges az újjászületés, hogy elkerüljék a rossz befolyását? Mester, mi a rossz?” E kérdéseket meghallván Jézus azt mondta Tamásnak:

² ¶ „Ne ess abba a hibába, hogy összekevered a rossz sájtáságot a rossz személlyel, pontosabban a gonosszal. Akit

te a rossznak nevezél nem más, mint az Atyám és az ő hű Fiainak uralma ellen tudatosan és szándékosan fellázadt önimádó fiú, egy főintéző. De én már legyőztem e bűnös lázadókat. Lásd világosan az Atyához és az ő világegyeteméhez való közeledés e különféle sajátosságait. Soha ne feledkezz meg az Atya akaratával összefüggő eme törvényekről:

³ A rossz az isteni törvénynek, az Atya akaratának nem tudatos vagy nem szándékos megszegése. A rossz egyúttal annak mértéke, hogy valaki mennyire tökéletlenül engedelmeskedik az Atya akaratának.

⁴ A bűn az isteni törvénynek, az Atya akaratának tudatos, szándékos és megfontolt megszegése. A bűn annak mértéke, hogy valaki mennyire nem hajlandó elfogadni az isteni vezetést és a szellemi irányítást.

⁵ A gonoszság az isteni törvénynek, az Atya akaratának eltökélt, céltudatos és következetes megszegése. A gonoszság annak mértéke, hogy valaki folyamatosan elutasítja az Atyának a személyiség továbbélésére vonatkozó szeretetteljes tervét és a Fiak irgalmas segédkezését az üdvözülésben.

⁶ A szellemtől való újjászületést megelőzően a halandó ember a természeténél fogva ki van téve rossz hajlamoknak, de az ilyen természetes viselkedési tökéletlenségek nem képeznek bünt vagy gonoszságot. A halandó ember csak most kezdi a hosszú felemelkedését a paradicsomi Atyjának tökéletességéhez. Az még nem bűnös dolog, hogy valaki a természetes felruházottságát tekintve tökéletlen vagy részleges. Az ember valóban ki van téve a rossznak, de semmilyen értelemben nem a rossz gyermeke, ha csak nem tudatosan és szándékosan választotta a bűn ösvényeit és a gonoszsággal fertőzött életet. A rossz eredendően megvan e világ természetes rendjében, a bűn azonban a tudatos lázadás olyan magatartása, melyet azok hoztak el e világra, akik a szellemi fényből a sűrű sötétségbe zuhantak.

⁷ Tamás, téged megzavarnak a görögök tantételei és a perzsák tévedései. Azért nem érted a rossz és a bűn kapcsolatát, mert úgy tekintesz az emberiségre, mint amely a földön egy tökéletes Ádámmal indult, s amely a bűnön keresztül gyorsan leépült az ember jelenlegi siralmas állapotáig. De miért nem vagy hajlandó megérteni annak a feljegyzésnek a jelentését, mely közli, hogy Káin, Ádám fia elment Nod földjére és onnan vett magának feleséget? És miért nem vagy hajlandó megérteni ama feljegyzés tartalmát, mely beszámol arról, hogy az Isten fiai az emberek leányai között találtak maguknak feleséget?

⁸ Az emberek a természetüknél fogva valóban rosszak, de nem szükségképpen bűnösök. Az új születés — a szellemtől való megkeresztelés — alapvető jelentőségű a

rossztól való megszabaduláshoz és szükséges a mennyországba való belépéshez, de ezek egyike sem érvényteleníti azt a tényt, hogy az ember az Isten fia. A magvábanvaló rossz ezen eredendően meglévő jelenléte nem jelenti azt sem, hogy az ember megmagyarázhatatlanul elidegenült volna a mennyei Atyától annyiban, hogy távolállóként, idegenként vagy mostohagyermekként valamiképpen törekednie kellene az Atya által való törvényes elfogadásra. Minden ilyen nézet elsősorban az Atyával kapcsolatos félreértésből, másodsorban pedig az ember eredetével, természetével és végzetével kapcsolatos tudatlanságból ered.

⁹ A görögök és mások azt tanították nektek, hogy az ember az isteni tökéletességből sülyyed le folyamatosan a feledésbe, illetőleg pusztulásba; én azért jöttem, hogy megmutassam, hogy az ember azzal, hogy belép az országba, bizonyosan és biztosan felemelkedik az Istenhez és az isteni tökéletességre. Bármely lény, aki bármiképp nem felel meg az örökkévaló Atya akaratára szerinti isteni és szellemi eszményképeknek, az magvában rossz, de az ilyen lények semmilyen értelemben nem bűnösök, még kevésbé gonoszak.

¹⁰ Tamás, nem olvastál erről az Írásokban, ahol megvan írva: „Az Úr, a ti Istenetek fiai vagytok.” „Az Atyja leszek, ő meg a fiam lesz.” „Kiválasztottam, hogy fiam legyen — én meg Atyja leszek.” „Hozd vissza fiaimat a távolból és leányaimat a föld határaitól; mindazokat is, akik az én nevetem viselik, mert a dicsőségemre teremtettem őket.” „Az élő Isten fiai vagytok.” „Akik rendelkeznek az Isten szellemével, azok valóban az Isten fiai.” Míg az emberi apának anyagi része van a természetes gyermekben, addig a mennyei Atyának szellemi része van az ország minden hű fiában.”

¹¹ ¶ Mindezt és sok mást is mondott Jézus Tamásnak, és az apostol sokat megértett, bár Jézus figyelmeztette, hogy „ne szólj a többieknek e dolgokról mindaddig, amíg vissza nem tértem az Atyához”. És Tamás nem is említette ezt a beszélgetést addig, amíg a Mester el nem hagyta e világot.

5. A MEGPRÓBÁLTATÁS CÉLJA

¹ A kertbeli egy másik magánbeszélgetés alkalmával Nátániel azt kérdezte Jézustól: „Mester, bár kezdem érteni, hogy miért nem vagy hajlandó válogatás nélkül gyógyítani, még mindig nem értem, hogy a mennyei Atya miért engedi meg, hogy oly sok földi gyermeke szenvedjen ilyen sok betegségtől.” A Mester ezt válaszolta Nátánielnek:

² ¶ „Nátániel, te és sokan mások is azért nem láttok tisztán, mert nem vagytok tisztában azzal, hogy e világ természetes rendjét sokszor miként változtatták meg ama bizonyos lázadók bűnös vállalkozásai, akik elárulták az

Atyám akaratát. És én azért jöttem, hogy elkezdjem e dolgok rendbetételét. De sok korszaknyi időt fog igényelni, mire a világegyetem e része is visszatalál a korábbi útjaira és így az emberek gyermekei megszabadulnak a bűn és a lázadás többletterheitől. Egyedül a rossz jelenléte elégséges próba az ember felemelkedéséhez — a bűn nem elengedhetetlen a továbbéléshez.

³ De fiam, tudnod kell, hogy az Atya nem készakarva sanyargatja a gyermekeit. Az ember szükségtelen szenvedést vesz magára annak eredményeként, hogy következetesen elutasítja, hogy az isteni akarat jobb útjain járjon. A szenvedés magvában benne van a rosszban, de annak nagy részét bűn és gonoszság okozza. Sok szokatlan esemény ment végbe e világon, és nincs semmi különös abban, hogy minden gondolkodó embert összezavar az általlátott szenvedés és nyomorúság. De egy dologban biztos lehetsz: Az Atya nem küld szenvedést önkényes büntetésül a helytelen cselekedetekért. A rossz tökéletlenségei és hátrányai eredendők; a bűn büntetései elkerülhetetlenek; a gonoszság pusztító következményei feltartóztathatatlanok. Az ember nem hibáztathatja az Istent a maga választotta élet természetes következményeit jelentő szenvedésekért; az ember az e világon megélt életnek részét képező tapasztalások miatt sem panaszkodhat. Az Atya akara szerint a halandó embernek kitartóan és következetesen dolgoznia kell a földi helyzetének javításán. Az értelmes igyekezet képessé teszi az embert sok földi nyomorúságának leküzdésére.

⁴ Nátániel, a mi küldetésünk az, hogy segítsünk az embereknek megoldani a szellemi problémáikat és így serkentsük az elméjüket arra, hogy jobban felkészüljenek és ösztönözve legyenek arra, hogy hozzáfogjanak a sokféle anyagi problémájuk megoldásához. Tudomáson van a fejlődben lévő zavarról azt illetően, amit az Írásokban olvastál. A tudatlan ember hajlamos túl gyakran az Istenre hárítani a felelősséget mindenért, amit nem képes felfogni. Az Atya nem személyesen felelős minden olyasmért, amit te nem tudsz megérteni. Ne kételkedj az Atya szeretetében csak azért, mert az ő rendelése szerinti némely igazságos és bölcs törvény éppen szenvedést okoz neked, mert ártatlanul vagy akarattal megszegted az ilyen isteni rendeltést.

⁵ De Nátániel, sok olyasmi van az Írásokban, mely felvilágosított volna, ha tisztánlátón olvasod. Hát nem emlékszel, hogy meg van írva: „Ne hárítsd el fiam, az Úr intelmét; ne állj ellen a dorgálásának, mert az Úr megfeddi azt, akit szeret, mint apa a fiát, akiben öröme telik.” „Az Úr nem abban leli kedvét, hogy nyomorúsággal sújtson.” „Mielőtt csapás ért, tévelyegtem, de most már követem a törvényt. A szenvedés hasznomra volt, mert általa megtanulhatom az isteni rendeléseket.” „Ismerem a szomorúságaito-

kat. Az örökkévaló Isten a ti menedéketek, és alant vannak örökkévaló karjai.” „Az Úr az elnyomottak is menedéke, a szükség napjaiban egyetlen mentsége.” „Az Úr megerősíti a szenvedés ágyán; az Úr nem feledkezik meg a betegről.” „Miként az apa szánalmat mutat a gyermekei iránt, úgy az Úr is részvételi azokhoz, akik félik őt. Ismeri ő a testedet; emlékezetében tartja, hogy porból vagy.” „Meggyógyítja a megtört szívűeket és bekötözi az ő sebeiket.” „Ő a szegény reménye, a segítséget szenvedőnek ereje az ínségben, menedék a viharban és árnyék a gyilkos hőségben.” „Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlen erejét megsokasítja.” „A megtört nádszálát nem töri össze, a pislákoló mécsbelet nem oltja ki.” „Amikor a szenvedés vizein keltek át, én veletek leszek, és amikor a megpróbáltatások folyói ellepnek benneteket, én nem hagyok el.” „Elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és vigaszt minden búsulónak.” „Kiigazítás van a szenvedésben; a nyomorúság nem a porból ered.”

6. A SZENVEDÉS FÉLREÉRTTELMEZÉSE — BESZÉLGETÉS JÓBRÓL

¹ Ugyanezen az estén, Betsaidában történt, hogy János is megkérdezte Jézustól, hogy miért szenved oly sok, láthatólag ártatlan ember annyiféle betegségtől és miért élnek át annyi szenvedést. János kérdéseire válaszolva a Mester egyebek között azt mondta:

² „Fiam, te nem érted a hányattatás jelentőségét, illetőleg a szenvedés feladatát. Hát nem olvastad a szemita irodalom ama remekművét — a Jób hányattatásairól szóló történetet az Írásban? Nem emlékszel, hogy e csodálatos példázat hogyan kezdődik az Úr szolgálja anyagi jólétének ismertetésével? Jól emlékszel arra, hogy Jób gyermekekkel, vagyonnal, ranggal, tisztséggel, egészséggel és minden mással meg volt áldva, amit az emberek értékesnek tartanak e világi életben. Ábrahám gyermekeinek hagyományos tanai szerint az ilyen anyagi jólét bőséges bizonyítéka az isteni kegynek. Ám az ilyen anyagi javak és az ilyen világi jólét nem az Isten kegyét jelzi. Mennyei Atyám éppen úgy szereti a szegényeket, mint a gazdagokat; ő nem tesz különbséget a személyek között.

³ Bár az isteni törvény megszegését előbb-utóbb követi a büntetés aratása, s bár az emberek végül bizonyosan learatják, amit vetettek, neked mégis tudnod kell, hogy az emberi szenvedés nem mindig a korábbi bűn büntetése. Sem Jób, sem az ő barátai nem voltak képesek megelégni az igazi választ a zavarukra. És az általad már ismert fény mellett nemigen tulajdonítanál szerepet akár Sátánnak, akár az Istennek e különleges példázatban. Bár Jób a szenvedésen keresztül nem találta meg az értelmi problémáinak nyitját, illetőleg a bölcséleti nehézségeinek megoldá-

sát, azért nagy győzelmeket aratott; még az istentani védvonalainak összeomlása mellett is felemelkedett azokba a szellemi magasságokba, ahol őszintén mondhatta, „borzadok magamtól”; ekkor kapta az *Istenről való látomás* üdvét. Így tehát bár félreértette a szenvedést, Jób felemelkedett az erkölcsi megértés és a szellemi látásmód emberfeletti síkjára. Amikor a szenvedő szolga látomást nyer Istentől, azt minden emberi felfoghatóságon túl lévő lelki béke követi.

⁴ Jób barátai közül az első, Elifáz, arra intette a szenvedőt, hogy a szenvedései közepette ugyanolyan állhatatosságot mutasson, mint amelyet másoknak javasolt a jóléte napjaiban. Azt mondta e hamis vigasztaló: „Bízz a vallásodban, Jób; emlékezz, hogy a gonosz és nem az igaz ember az, aki szenved. Biztosan megérdemled a büntetést, különben nem szenvednél. Jól tudod, hogy az Isten szemében nincs igaz ember. Tudod, hogy a gonosz sohasem boldogul igazán. Bárhogy is van, az ember láthatólag bajra rendeltetett, és az Úr talán csak a te érdekedben fenýt téged.” Nem csoda, hogy szegény Jób nem talált sok vigaszt az emberi szenvedés problémájának ilyen értelmezésében.

⁵ De a második barátjának, Bildádnak a tanácsa még lehangolóbb volt, függetlenül attól, hogy az akkoriban elfogadott istentan szerint kifogástalannak minősült. Bildád azt mondta: „Az Isten nem lehet igaztalan. A gyermekeid bizonyára bűnösök voltak, hiszen odavesztek; te bizonyára tévelyegsz, különben nem súlytanának csapások. És ha te valóban igaz vagy, akkor az Isten bizonyosan megszabadít a szenvedéstől. Meg kellene tanulnod az Istennek az emberekhez való viszonyának történetéből, hogy a Mindenható csakis a gonoszt pusztítja el.”

⁶ És akkor emlékszel, hogy mit felelt Jób a barátainak, azt mondva: „Jól tudom, hogy az Isten nem hallja a segítségkérő imádságomat. Hogyan lehet az Isten igaz és egyszerre oly közönyös az ártatlanságomat illetően? Rá kell jönnöm, hogy nem nyerhetek megelégedést a Mindenhatóhoz való fordulásban. Hát nem látjátok, hogy az Isten eltűri, hogy a gonoszok üldözzék a jókat? És mivel az ember oly gyenge, milyen esélye van arra, hogy egy mindenható Isten kezétől figyelmet kapjon? Az Isten tett azzá, ami ma vagyok, és amikor így nekem támad, én védtelen vagyok. És egyáltalán miért teremtett engem az Isten, hogy ily siralmasan szenvedjek?”

⁷ És ki tudná vitatni Jób magatartását a barátai tanácsainak, valamint annak tükrében, hogy a saját fejében milyen téves eszméi voltak Istentől? Nem látod, hogy Jób *emberi* Istentre vágyott, hogy egy olyan isteni Lénnel szeretett volna közösséget, aki ismeri az ember halandói helyzetét és megérti, hogy az igaznak gyakran kell ártatlanul szenvednie a hosszú paradicsomi felemelkedés ezen első

életének részeként? Ezért jött el az Ember Fia az Atyától, hogy ilyen életet éljen a húsvér testben, hogy képes legyen vigaszt és támaszt nyújtani mindazoknak, akik a jövőben Jób szenvedéseinek elviselésére lesznek felhívva.

⁸ Jób harmadik barátja, Cofár aztán még kevésbé vigasztaló szavakat szolt, amikor azt mondta: „Bolond vagy, ha igaznak tartod magad, tekintve, hogy így szenvedsz. De azt elfogadom, hogy lehetetlenség megérteni az Isten útjait. Talán van valamilyen rejtett célja minden nyomorúságodnak.” És amikor Jób meghallgatta mindhárom barátját, közvetlenül az Istenhez fordult segítségért, hivatkozva arra a tényre, hogy „az asszonytól született ember rövid életű, tele bajjal.”

⁹ Ekkor kezdődött el a második beszélgetés a barátával. Elifáz még szigorúbb lett, vádló és gúnyos. Bildád megharagudott, amiért Jób semmibe veszi a barátait. Cofár megismételte búskomor tanácsát. Jóbnak ekkora már ellenérzése voltak a barátaival szemben és megint az Istenhez fordult, és most egy igazságos Istenhez folyamodott, szemben az igazságtalanság azon Istennel, aki a barátai életfelfogásában testesült meg és aki még az ő saját vallásos beállítottságában is kegyelettel volt körülvéve. Ezután Jób menedéket talált egy olyan jövőbeli élet vigaszában, mely életben a halandói lét méltánytalanságai talán igazságosabban orvosoltak. Az, hogy az embertől nem kap segítséget, Jóbot az Isten felé tereli. Ez után következik a nagy küzdelem a szívében hit és kétség között. Végül az emberi szenvedő látni kezdi az élet fényét; megkínzott lelke felemelkedik a remény és a bátorság új magasságaiba; még ez után is szenvedhet, sőt meg is halhat, de a megvilágosodott lelke most azt a diadalkiáltást hallatja, „Él az én Védelmőm!”

¹⁰ Jóbnak teljes mértékben igaz volt, amikor kétségbe vont a tantételt, hogy az Isten szenvedést okoz a gyermekeinek annak érdekében, hogy a szüleiket megbüntesse. Jób mindig is kész volt elfogadni, hogy az Isten igazságos, de vágyott valamiféle lelki megelégedést nyújtó ki nyilatkoztatásra az Örökkévaló személyes jellemét illetően. És ez a mi küldetésünk a földön. Szenvető halandóktól többet ne tagadtassék meg a vigaszt, hogy megismerjék az Isten szeretetét és megértsék a mennyei Atya irgalmát. Bár Istennek a forgószélből szóló beszéde fenséges fogalom volt a kimondásának idejében, te már azt is tudod, hogy az Atya nem így nyilatkoztatja ki magát, hanem úgy, hogy az emberi szívben szól nyugodt, gyenge hangon, azt mondja, „Ez az út; erre menj.” Hát nem érted, hogy az Isten benned lakozik, hogy azzá lett, ami vagy, annak érdekében, hogy azzá tehessen téged, ami ő!”

¹¹ Ez után tette Jézus az utolsó kijelentést: „A mennyei Atya nem leli kedvét az emberek gyermekeinek sanyarga-

tásban. Az ember elsősorban az idő véletlen eseményei miatt és az éretlen fizikai lét rossz dolgaival járó tökéletlenségek miatt szenved. Ezután szenved a bűn feltartóztatathatatlán következményeitől — az élet és fény törvényeinek megszegésétől. És végül, az ember learatja a menny igaz uralma elleni lázadásban való gonosz megmaradásának termését a földön. De az ember nyomorúságai nem személyes velejáráói az isteni ítéletnek. Az ember képes sokat tenni és tesz is annak érdekében, hogy mérsékelje a világi szenvedéseket. De egyszer és mindenkorra szabadulj meg attól a babonáságtól, hogy az Isten a rossz rendeletére okoz szenvedést az embernek. Tanulmányozd Jób könyvét annak érdekében, hogy felfedezd, hogy még a jóemberek is milyen sok helytelen eszmét alkottak őszintén Istenről; és az után ismerd fel, hogy még a fájdalmas szenvedést viselő Jób is megtalálta a vigasztaló és üdvözítő Istent az ilyen téves tanítások ellenére. A hite végül áthatolt a szenvedés fellegein, hogy meglássa az élet fényét, mely az Atyától árad gyógyító kegyelemként és örök igazságosságként.”

¹² János több napon keresztül mélyen elgondolkodott e kijelentéseken. Az egész későbbi élete észrevehetően megváltozott a Mesterrel a kertben folytatott beszélgetés eredményeként, és a későbbi időkben sokat tett annak érdekében, hogy rávegye a többi apostolt, hogy változtassanak a mindennapos emberi szenvedés forrásával, természetével és céljával kapcsolatos nézeteiken. János azonban nem nyilatkozott e beszélgetésről addig, amíg a Mester el nem távozott.

7. AZ ELSORVADT KEZŰ EMBER

¹ A második szombaton, azt megelőzően, hogy az apostolok és a vándor hitszónokok új testülete elindult volna a második galileai vándorútra, Jézus a kapernaumi zsinagógában beszélt az „Igaz Élet Örömeiről”. Amikor Jézus befejezte a beszédet, bénák, sánták, betegek és szenvedők nagy csoportja gyűlt köré, gyógyulást keresve. E csoportban ott voltak az apostolok, számos új vándor hitszónok és a farizeusi kémek is Jeruzsálemből. Bárhová ment is Jézus (kivéve, amikor a hegyekben járt az Atya ügében) a hat jeruzsálemi kém biztos, hogy követte.

² A farizeus kémek vezetője, mialatt Jézus állva beszélt az emberekhez, felbízott egy elsorvadt kezű embert, hogy menjen oda hozzá és kérdezze meg, hogy megengedett dolog-e gyógyulásban részesülni a szombat napján vagy inkább egy másik napon kérjen segítséget. Amikor Jézus meglátta a férfit, meghallotta a szavait és észrevette, hogy a farizeusok küldték, azt mondta: „Lépj előre, hadd tegyek fel neked egy kérdést. Ha volna egy bárányod és

az verembe esne szombaton, lehajolnál-e érte, megragadnád-e és kihúznád-e? Törvényes-e ilyen dolgokat művelni szombaton?” És a férfi így válaszolt: „Igen, Mester, bizony törvényes dolog ilyesmit tenni még a szombat napján is.” Erre Jézus mindannyiukhoz szólva azt mondta: „Tudom, hogy mi célból küldtétek elébem ezt az embert. Okot akartok találni az ellenem való támadáshoz, ha rá tudnátok venni, hogy könyörületet mutassak a szombat napján. Magatokban ti mind egyetértetek abban, hogy megengedett dolog kiemelni a szerencsétlen bárányt a veremből, még szombaton is, és tanúságra hívlak benneteket, hogy megengedett dolog szeretetet mutatni szombaton nemcsak az állatok, hanem az emberek iránt is. Mennyivel többet ér egy ember, mint egy bárány! Kijelentem, hogy megengedett dolog jót tenni az emberekkel a szombati napon.” És ahogy mind ott álltak előtte csendben, Jézus az elsorvadt kezű emberhez szólva azt mondta: „Állj ide mellém, hogy mindenki lásson. És most, hogy megtudjátok, hogy az én Atyám akarata az, hogy műveljétek jót a szombati napon, ha megvan a hitetek a gyógyuláshoz, megparancsolom, hogy nyújtsd ki a kezéd.”

³ És amint e férfi kinyújtotta az elsorvadt kezét, az egészségessé lett. Az emberek a farizeusokra akartak támadni, de Jézus nyugalomra intette őket, mondván: „Épp most mondtam nektek, hogy megengedett dolog jót tenni szombaton, életet menteni, de nem arra tanítottalak, hogy kárt okozzatok és engedjétek az ölési vágynak.” A dühös farizeusok elvonultak, és függetlenül attól, hogy szombat napja volt, sietve elmentek Tibériásba Heródes-sel tanácskozni, és minden tőlük telhetőt megtettek, hogy előítéletet keltsenek benne annak érdekében, hogy a Heródes-pártiakat szövetségeseikként Jézus ellen fordítsák. Heródes azonban nem volt hajlandó intézkedni Jézus ellen, azt javasolta, hogy a panaszaikkal menjenek Jeruzsálembé.

⁴ Ez az első csodatétel, melyet Jézus az ellenségei támadására válaszul vitt véghez. És a Mester nem a gyógyító erejének megmutatására hajtotta végre ezt az úgynevezett csodát, hanem hatásos tiltakozásul az ellen, hogy a szombati vallási pihenőt értelmetlen megkötéseket jelentő valódi igává tegyék az egész emberiség számára. A férfi visszatért a kőműves munkájához, ezzel bizonyítva, hogy azok közé tartozik, akiknél a gyógyulást háládatos és igazságos élet követte.

8. AZ UTOLSÓ BETSZAIDAI HÉT

¹ A betszaidai otlétük utolsó hetében a jeruzsálemi kémek erősen megosztottak voltak Jézushoz és az ő tanításaihoz való viszonyulásuk terén. E farizeusok közül háromra rendkívül nagy hatással voltak a látottak és hallottak.

Időközben Jeruzsálemben Ábrahám, a Szanhedrin egyik fiatal és befolyásos tagja nyíltan a magáévá tette a jézusi tanításokat és megkeresztelkedett Abnertől Siloám tavában. Egész Jeruzsálemet felkavarta az esemény, és haladéktalanul hírnököket küldtek Betszaidába, hogy a hat farizeus kémet visszahívják.

² ¶ A görög bölcsele, akit az előző galileai vándorút során nyertek meg az országnak, bizonyos jómódú alexandriai zsidókkal tért vissza, és újból kérték Jézust, hogy jöjjön a városukba abból a célból, hogy közös bölcseleti és vallási tanhelyet alapítson, valamint a betegeknek egy kórházat is. Jézus azonban udvariasan elhárította a felkérést.

³ ¶ Nagyjából ekkor érkezett meg a betszaidai táborba egy révülőjós Bagdadból, egy bizonyos Kirmeth. Ennek az állítólagos látnoknak különös látomásai voltak, amikor révületbe esett és meghökkentő álmokat látott, amikor álmából felzavarták. Komoly felfordulást okozott a táborban, és Zélóta Simon amellet volt, hogy rendesen lássák el a baját az önáltató színlelőnek, Jézus azonban közbelépett és teljes cselekvési szabadságot engedélyezett neki néhány napig. Mindenki, aki hallotta a szónoklatát, hamar rájött, hogy az országról szóló evangéliumhoz képest az ő tanítása nem igaz. Rövidesen vissza is tért Bagdadba, csupán hat ingatag és nem beszámítható lelket vitt magával. De még mielőtt Jézus közbelépett volna a bagdadi jós érdekében, Zebedeus Dávid egy önjelölt bizottság segítségével kivitte Kirmeth-et a tóhoz és miután többször is lenyomták a víz alá, azt tanácsolták neki, hogy tűnjön el — szervezzen és építsen tábort magának.

⁴ ¶ Ugyanezen a napon Beth-Marion, egy föníciai nő olyannyira megszállottá vált, hogy megzavarodott, és miután csaknem megfulladt, mert a vízen akart járni, a barátai elkergették.

⁵ ¶ A jeruzsálemi új megtért, a farizeus Ábrahám, minden világi vagyonát az apostoli kincstárnak adta, és e hozzájárulás sokat segített abban, hogy késlekedés nélkül kiküldhessék a száz újonnan kiképzett vándor hitszónokot. András már korábban bejelentette a tábor bezárását, és mindenki készülődött, hogy hazatérjen vagy pedig kövesse a vándor hitszónokokat Galileába.

9. A LEBÉNULT EMBER MEGGYÓGYÍTÁSA

¹ Október elsején, péntek délután, amikor Jézus az utolsó ülést tartotta az apostolokkal, a vándor hitszónokokkal és a felbomló tábor más vezetőivel, valamint a jeruzsálemi hat farizeussal, akik e gyűlésen az első sorban ültek a tágas és megnagyobbított utcai szobában Zebedeus házában, akkor történt meg Jézus egész földi életében az egyik legfurcsább és legkülönösebb mellékesemény. A

Mester ekkor e nagy helyiségben állva beszélt, mely szobát azért építettek, hogy az esős évszakban helyet adjon e gyűléseknek. A házat teljesen körülvette az emberek tömege, akik feszülten füleltek, hogy meghalljanak valamit Jézus beszédéből.

² Míg a ház tele volt emberekkel és teljesen körülvették a feszülten figyelők, Kapernaumból egy már régóta béna férfit hoztak el a barátai egy kis heverőn. E lebénult ember hallott arról, hogy Jézus elhagyni készül Betszaidát, és mivel beszélt Áronnal, a kőművessel, aki nem sokkal korábban gyógyult meg, úgy döntött, hogy Jézus elébe viteti magát, hogy gyógyulást kérhessen. A barátai megpróbálták bejutni Zebedeus házába az első és a hátsó ajtón is, de túl sok ember gyűlt össze. A lebénult férfi azonban nem volt hajlandó elfogadni a vereséget; arra utasította a barátait, hogy szerezzenek létrákat, melyeken feljutottak annak a szobának a tetejére, amelyben Jézus beszélt, és a cserépek meglazítása után, vakmerően, kötélén leeresztették a heverőjén fekvő beteget a padlóra, közvetlenül a Mester elé. Amikor Jézus észrevette, hogy mit műveltek, abbahagyta a beszédet, míg azok, akik ott voltak vele a szobában, csodálkoztak a beteg ember és barátai kitartásán. Így szólt a lebénult férfi: „Mester, nem szeretném félbeszakítani a beszédedet, de elszántam magam, hogy meggyógyulok. Én nem olyan vagyok, mint azok, akik meggyógyultak és nyomban megfélekeztek a tanításodról. Én azért szeretnék meggyógyulni, hogy szolgálhassak a mennyországban.” Most, függetlenül attól, hogy ennek az embernek a szenvedését a saját rosszul eltöltött élete okozta, Jézus, látva a hitét, azt mondta a bénának: „Fiam, ne félj; a bűneid meg vannak bocsátva. A hited meg fog menteni téged.”

³ Amikor a Jeruzsálemből jött farizeusok, valamint az egyéb írástudók és törvénytudók, akik ott ültek velük, meghallották e kijelentést Jézustól, azt kezdték mondogatni maguk között: „Hogy mer ez az ember így beszélni? Nem veszi észre, hogy e szavak istenkáromlók? Ki bocsáthat meg bűnt az Istenen kívül?” Jézus, aki szellemében észlelte, hogy magukban és maguk között így tanakodnak, hozzájuk szólva azt mondta: „Miért tanakodtok így szívetekben? Kik vagytok, hogy ítélték felettem? Mi a különbség aközött, hogy azt mondom e lebénult embernek, a bűneid meg vannak bocsátva, illetőleg kelj fel, szedd az ágyadat és járj? De hogy ti, akik tanúi vagytok mindennek, végül megtudjátok, hogy az Ember Fiának felhatalmazása és hatalma van a földön, hogy megbocsássa a bűnöket, azt mondom e szenvedő embernek: Állj fel, szedd az ágyadat és menj haza.” És amikor Jézus ezt kimondta, a béna felkelt, és ahogy utat engedtek neki, kísétált előtük. És akik látták e dolgokat, elképedtek. Péter felosz-

latta a gyülekezetet, s közben sokan imádkoztak Istenhez és dicsőítették Istent, megvallva, hogy korábban még soha nem láttak ily különös dolgokat.

⁴ ¶ És nagyjából ekkor történt, hogy a Szanhedrin hírnökei megérkeztek és felszólították a hat kémeket, hogy térjenek vissza Jeruzsálembe. Amikor azok megkapták az

üzenetet, komoly vitába keveredtek egymással; és amint befejezték a vitát, a vezető és két társa visszatért a hírnökökkel Jeruzsálembe, míg a farizeus kémek közül hárman hitet tettek Jézusban és nyomban a tóhoz mentek, ahol Péter megkeresztelte őket és az apostolok felvették őket az ország gyermekeinek társaságába.